

Ruh Kararması

İnsanın özü sevgidir. Ruh karardığında insan kendi özüne uzaklaşır. İçsel istikrarsızlığa neden olan bu uzaklaşma insanı olumsuz tutum ve davranışlara sevk eder..

Değişen bir oran ile az veya çok, her insanda Rab mevcuttur. Bir insan ne denli küçükse, Rab, o insanda o denli mevcuttur. Benliğin gözlüklerini kirleten üstünlük ve dışlama ruhuyla bakıldığında Rabbin insandaki varlığı, ilahi yansıması maalesef fark edilmiyor. Özellikle intikam ruhundan türeyen dışlayıcı tutum ve bakışlar, bu ilahi yansımayı yok etmektedir.

Mesih'in bu evrensel mesajı/öğretisi yerleşik algıların kirli sularında yaşam alanı bulmaması ve o sularda boğulması üzüntü ve acı vericidir..

Bu nedenle sevgiyi yok eden bozuk güdülerin herhangi bir gerekçesiyle/tutumuyla davranan insan ruhunu karartmakla kalmıyor, kendi içindeki ilahi ışığı ve yansımayı da katletmektedir. Bu da yaşamı zehirlemektedir.

Toplu halde yapılan ritüellerin veya bireysel ibadetlerin (namaz, oruç vs disiplinlerin) temel amacı, insandaki bu farkındalığı zinde tutmak ve bu uyanışı geliştirmek içindir. Gerçek yaşam için egonun/nefsin kapanına kısılıp kalmış olan insandaki bu ışığın ortaya çıkmasını sağlamak içindir...

Kapı kapı çaldığı halde içeri davet edilmeyen bu hakikat insana ne fayda sağlayabilir?

Bu hakikate kapı açan ve onu içeriye davet eden insan özgür bilgedir. Kapıyı açmayan ve onu içeriye davet etmeyen insan tutsak köledir. Özgürleşmek için çabalamak zorundadır.

Yusuf Beğtaş